

boji. Če je pa kdo priden in rad uboga, takemu pa nič nočemo. Ali so vaši otroci pridni?»

»Pridni, pridni,« se oglasi izpod klopi.

»Potem se pa ni treba nič bati,« dostavi žandar. Mama pokličejo vse tri plašljivke v vežo. Počasi pridejo, ena za drugo, in še vedno boječe pogledujejo na moža s puško in z bajonetom. Ker so mama zraven, se pa vendar nobena ne boji kaj hudega.

Žandar se nasmehne in odide. Deklice pa zopet vsaka na svojo njivo. Prva izpregovori Anica: »Oh, to je dobro, da rade ubogamo. Z naprej bomo pa še bolj! Kje bi drugače zdajle že bile — —«

Res je to. Pokorščina nikomur ne škoduje.

J. E. Bogomil.

Razsvetljena okna.

Nekam skrivnostno se je razgrnila noč črez zemljo. Prišla je tiho in oprezno kakor sladke sanje in odgrnila zastore neskončnosti. Večerni veter nalahko drsi preko dreves. Kakor v valovih se ziblje vse nočno nebo in zvezde plešejo po njem kakor nepregleden raj srebrnih kresnic. Tema kraljuje širom sveta. Vse počiva.

Toda ne, tamkaj vidim še razsvetljeno okno. Radovedna, kaj se godi ob tako pozni uri, stopim tja. Prostorno, z raznim lepoticjem okrašeno sobo razsvetljuje lep lestenec. Opazim mlado ženo, ki kleči pred podobo Matere božje. Moli za svojega moža, ki je v vojski. Ob njenih nogah se poigrava petletni sinček. Hipoma se žena zdrami, otere solzo z očesa in poljubi sinčka. Nese ga v posteljico in ga pokriža. Potem se zopet vrne na klečalnik. Težke, bolestne skrbi se ji berejo z obraza. Saj je poprej tako srečno živela v družbi svojega soproga in sinčka. A kruta vojska je končala to sladko srečo. Mož je odšel v vojsko, in Bog vedi, ali se še kdaj povrne. Z delom svojih rok mora sedaj s trdom prehranjevati sebe in sinčka, dočim je prej možev zaslužek z lahkoto zadostoval za vse tri.

Ganjena in srčno pomilujoč trpečo ženo se obrnem k drugemu oknu. Tu vidim veselejši prizor. Kopica otročičev sedi okrog ljubega očeta, ki je ravnokar prišel na dopust. Vprašanje sledi vprašanju, in nikdar jim ni zadosti povedano. Zdaj hočejo vedeti, kako se je oče boril na severu, zdaj zopet, kakšni so Rusi in če res tako divje izgledajo. Oče, čeprav utrujen od dolgega pota, se ne naveliča vprašanj in potrpežljivo odgovarja. Starejši deček se ponudi celo, da pojde z očetom, kadar mine dopust, v boj zoper Ruse. Da pokaže svojo moč, hoče premekniti težko omaro, ki stoji nedaleč od njega. A zastonj se trudi. Bratci in sestre se mu posmehujejo in celo na očetovem upadlem licu se prikaže nasmeh.

Tedaj pa se oglasi mati in veli otrokom spat. Prej pa še pokleknejo pred kip Srca Jezusovega in se zahvalijo, da jim je ljubi Jezus dosedaj ohranil ljubega ateja. Srčno ga prosijo, naj ga varuje še naprej in ga srečno pripelje po končani vojni domov. Potem potolaženi in srečni zaspe.

Da, kdor zaupa na Boga, ne bo nikdar zapuščen. Zaupno ga torej tudi mi prosimo za skorajšnji konec tega svetovnega gorjā.

Ina Polhograjska.

DEKLAMOVANKE.

6. Francek na straži.

Mati gredo z doma,
Francek piške varje.
»Pazi, da odženeš
roparske sleparje!

Drži kamen v rocil
Če lisica pride,
glej, da ti tatica
s putko ne uide!»

Mati so na njivi,
Francek piške varje.
Težke so skrbi
za mlade gospodarje!

Pod kozolcem hodi
z velikim korakom,
v roci težek kamen
smrt grozi lisjakom.

Francek je junače,
jezen premišluje:
»Čakaj, zvitorepec,
Francek ti jo skuje!«

Pa je daleč, daleč
roparska zverina, —
tiho se po tratah
pase kuretina.

Francek je že truden.
Sklene zdolgočasen:
»Saj je Francek hiter
in lisjak počasen.

Pravzaprav pa ni
nevarnosti nobene,
zver se že ustraši,
kar le Francek sklene.«

S kamnom v roci leže
tja za voz v kup slame,
v mislih na zverino
spanec ga objame.

Ravno se mu sanja:
v skalnati goščavi
star lisjak okrutno
ga do smrti davi...

Francek ves prestrašen
v sanjah vikne —
takrat za kozolcem
putka glasno krikne.

Joj, lisica s putko
že v zobeh odhaja!
Francek se sprebuja
in iz slame vstaja,

in razpira, mane
si oči zaspane:
Res, tam veje s perjem
belim so postlane!...

Saj je Francek hiter,
pa še bolj lisjak je,
saj je Francek priden,
a lisjak, to — spak je!

Jože Plot.

